

Do společenství / promyšleného uspořádání, nikoliv nahodilého „shluku“ / postních nedělí patří i ta, ke které bylo přičleněno označení „judica“. Ano to slovo ukazuje k soudu. K tomuto výrazu patří ovšem z naší strany několik „připomínek“. – První z nich jsou nepochybně rozpaky nad tím, že Bůh je soudce, tedy ten kdo je přísný a trestá / je nám bližší představa Boha laskavého a odpouštějícího /. A ta druhá vychází z naší zkušenosti se soudy a tzv. spravedlností. Je žel smutnou skutečností, že soudy lidské rozhodují někdy „prapodivně“ / „pozoruhodně“ / a velké důvěře, zvláště pak u nás, se netěší.

Jenže jak se to má se soudem v bibli a co si představit pod tímto konáním ?

Je zřejmě na místě povědět nejprve to, co je pro bibli zákon / Zákon /. Snad se dá povědět, že jsou to „určité kolíky“, které vymezují prostor, vytyčují hranice. A díky jim je zřetelné, kde a jak je možné vést život, ke kterému patří nedílně hodnotný obsah a opravdová naděje / „nebudeš mít jiného boha kromě mě“ (Ex 20, 3) / - tzn. nedej se zotročit žádnou mocí tohoto světa / a těch, které o to usilují není málo /, jen tak budeš žít jedinečným životem Božího dítěte (nebudeš žít „planě“ EZ 384) /.

Bůh ovšem jenom nevytyčuje hranice / z těch by se snadno mohlo stát břemeno, pod kterým člověk klesá a neví si s ním rady /. Bůh je také ručitelem toho, že zde takový prostor bude / je to vlastně z Boží strany nabídka („zdarma“) / a že se ujme každého, kdo do něj vstoupí. Bůh bible jenom nepřikazuje / „neúkoluje“ /, ale on také vytváří předpoklady, aby se „uložené“ zdařilo, aby člověk pouze neplnil „nařízené povinnosti“, ale Bohu jde o to, aby člověk mohl prožívat čas, ke kterému patří vnitřní krása a bohatství.

Samozřejmě, že cesta člověka „časem“, je „klikatá“. Člověku se stává poměrně často, že se „ocítá“ mimo onen prostor, který mu Bůh z lásky připravuje a nabízí. Je tomu tak proto, že je snazší a pohodlnější myslet jenom sám na sebe než pamatovat na druhé. A také proto, že člověk rád naslouchá „vábení“ – „budeš jako bůh“ / Gn 3, 5 – ten nejdůležitější a rozhodující / - „věž sahající až do nebe“ / Gn 11, 4 – budeme vše ovládat, bude nám vše patřit /. A tu přichází z Boží strany to, čemu se říká trest. Je ovšem veliký rozdíl mezi Božím trestáním a „lidským trestáním“. V Božím trestání jde o „nápravu“ / změnu směru /, lidem se stává - a to velice často - , že ztrestávají / (sefezat) v tomto případě, jde často o převahu nad tím „druhým“, někdy především o jeho co největší ponižení /.

Stojí za povšimnutí, že ve Starém zákoně se objevuje postava tzv. soudců. Sídlí v bráně každého města / brána ovšem není jenom „vstup“, ale i prostor, kde se řeší „závažné věci“ / společné i osobní / a oni soudci nejsou „brilantní“ právníci (kouzelníci s „paragrafy“) /. Jejich předním posláním, hlavní úlohou je za pomoci „Zákona“ / Božích „směrovek a pozvánek“ / napomáhat objevovat patřičné a náležité řešení pro rozhodování „kudy a jak v životě“ a stejně tak „otevírání“ možnosti k návratu pro „zabloudilce“.

A co my a tato „přechodová postní neděle“ / ta příští – květná – je vlastně vstupem do velikonočního týdne / ?

Událost, které bible říká stvoření, je vlastně opravdový / co se obsahu týče – ne živočišný - / život přinášející uspořádání. Jen tak bylo možné, že se z „pustiny“ / Gn 1, 2 / stala / stane / „zahrada“ / Gn 2, 15 /. A aby tento „prostor“ takovým zůstal, potřebuje určitá pravidla / bible jim říká Zákon /. A k Boží lásce, která za tím stojí, patří, že člověku ukazuje, jak má jednat, aby se mohl v takovém prostoru pohybovat, aby mohl užívat / dobré / „ovoce“ / Gn 2, 16 /, které k této zahradě patří. To platí i dnes / vyprávění o stvoření není záležitost (uzavřené) minulosti /. Ano, i dnes jsme zváni k tomu, abychom žili v tomto světě jako v Bohem připraveném prostoru. Díky tomuto „návodu k použití“ / Božím pravidlům / je to možné.

Boží soud není jenom trest. Když Bůh soudí, pak také „přikládá“ měřítko, ze kterého je zřejmé, co je „k životu“ / dobré / a co je pravým opakem a proto je třeba se těchto záležitostí zbavit. Přiznejme poctivě, že obojí naléhavě potřebujeme. Vždyť se ukazuje víc než často, že to, co „láká“ naše oči je ve skutečnosti slepá ulička. A že nejedno z toho, k čemu se upínáme, je vlastně otročina. A tak děkujeme za pohledy Toho, který i když vidí věci jinak, jeho láska pomáhá / „pokorně líbám ruku Tvoji, i když mě časem švihává“ (nešvihá proto, aby ubližovala, ale aby přivedla na dobrou cestu - pastýři! EZ 165, 7) /.

K tomuto světu patří i soudy lidské. Nezaznívají jenom v „příslušných budovách“ a nemusí být obestřeny paragrafy. Zaznívají např. i jako posouzení při nejrůznějších příležitostech. A každý z nás moc dobře ví, jak to někdy v takových případech chodí. A tu dodávám dvojí – když mluvím o těch druhých, ať je zřejmé, že mi na něm záleží / což neznamená, že to musí být „cukerinově sladké“ /. A potom – všechna posouzení lidí jsou jen předběžná. To náležité a patřičné zazní od někoho jiného. Kéž by zaznělo – „to dobře služebníku“ / Mt 25, 23 /.

Tábor 25..3. 2012

vstup: Ž 51, 6
čtení: Ž 43
před: Ex 12, 12
text: Iz 11, 1.3b.4a
VP:
poslání: Za 7, 9

EZ 180 95
DEZ 629
SV 184

Vyznání a chvály :

Ž 40, 2a.3b

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě, kde se odehrává tolik událostí a ne každá z nich přináší to, co spojujeme s radostí a nadějí

A naše snahy, takovým ne dobrým dějům zabránit, nevycházejí

Děkujeme za ujištění, že jsi zde Ty a Tvá láska, se kterou na nás pamatuješ a kterou nám nabízíš bez jakékoliv podmínky

Vyznáváme, že k tomuto daru přistupujeme často jako k jedné z možností, o kterou se začínáme zajímat až tehdy, když selže to ostatní

Proto jsou naše kroky životem vratké a nejsme přínosem těm, mezi které jsi nás. Jistě ne náhodou postavil

A tak přicházíme před Tebe s pokornou prosbou, abys nám tuto lehkovážnost odpustil a otevřel před námi novou možnost

Přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že "Tvé pozvání na novou cestu životem v tomto světě neumlká a může jej přijmout každý, kdo chce vstoupit na cestu naděje a vnitřního bohatství

chválíme Tě, že Ty chceš osvobodit od břemena proher a selhání

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, který nám Tvá láska připravila jako domov

Výročí :

26.3.

1346 Karel IV zakládá Nové město pražské, ke kterému patří např. Karlovo náměstí, jedno z největších ve střední Evropě, usazuje se v něm především česky mluvící obyvatelstvo, nejrůznější řemeslníci, atd.

27.3.

1467 skupina pokračovatelů nenásilné reformace v Čechách – Jednota bratrská – si volí své vlastní kněze, tím se fakticky neodvolatelně odděluje od ostatní církve

28.3.

1592 – Jan Amos Komenský, bohoslovec a poslední biskup Jednoty bratrské, protože pokládal vzdělání za cestu k „ polidštění “ člověka, věnoval se mimo jiné také pedagogice

31.3.

1462 papežem Pavlem II. zrušena tzv. kompaktáta, dojednání s českou církví, která tolerovala české církvi jít vlastní cestou v rámci římskokatolické církve

Citáty :

„ pravda je základem práva “

Jan Pavel II, papež

„ neber se tak vážně “

Jan XXIII, papež